

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **Y. L.**, narozen X
státní příslušník Marockého království
t. č. v Příjímacím středisku Praha-Ruzyně, Aviatická 1017/2, Ruzyně, Praha
6

zastoupen advokátem JUDr. Tomášem Tomšíčkem
sídlem Vlastina 602/23, Severní Předměstí, Plzeň

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Holešovice, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2023, č. j. OAM-948/LE-LE24-LE24-2023,
takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2023, č. j. OAM-948/LE-LE24-LE24-2023, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu JUDr. Tomáši Tomšíčkovi se přiznává odměna za zastupování s náhradou hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 173/2023 Sb. (dále jen „zákon o azylu“) jako zjevně nedůvodnou zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
2. Žalobce v žalobě předně uvádí, že nesouhlasí se závěrem, že neprokázal, že v jeho případě nebylo možné zemi jeho původu považovat za bezpečnou a že mu nebyla poskytnuta ochrana ze strany tamějších státních orgánů. Žalovaný posoudil žádost žalobce v rozporu s obsahem správního spisu a neúplně zjistil skutkový stav věci. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné.
3. Žalobce namítá, že svůj „azylový příběh“ popsal dostačujícím a hodnověrným způsobem. Obává se újmy, která mu v zemi původu hrozí ze strany rodiny dívky, se kterou měl milostný poměr, jenž vyústil v neplánované těhotenství. Bylo mu opakovaně vyhrožováno smrtí a došlo k jeho fyzickému napadení ze strany strýce dívky. Prokázal tak, že mu v zemi původu hrozí závažná újma, a proto ji není možné považovat za bezpečnou. V zemi původu neměl reálnou možnost obrátit se na státní orgány. Vyčerpávajícím způsobem popsal veškeré důvody, pro které se odmítal na ně obrátit, a okolnosti, které opodstatňují jeho obavu a nedůvěru vůči nim. Žalovaný opomenul vzít v potaz, že žalobce pochází z „muslimské země“, kde jsou uznávány zcela odlišné kulturní a společenské hodnoty, přičemž nemanželský pohlavní styk je považován za nepřípustný. Zplození nemanželského potomka je celospolečensky považováno za stigma a pošpinění cti celé rodiny, přičemž některé tento čin považují za tak závažný, že se uchylují k násilí nebo „vraždám ze cti“. Toto bylo jedním z důvodů, proč se odmítl obrátit na orgány země původu. Nadto nemanželský sex je v zemi původu žalobce trestným činem, za který hrozí trest odnětí svobody. Pokud by se obrátil na orgány země původu se žádostí o pomoc, doznal by se ke spáchání trestného činu, v důsledku čehož by mu hrozila perzekuce, nelidské zacházení a uložení nepřiměřeného trestu. Totéž by hrozilo dívce, s níž udržoval poměr.
4. Žalobce dále odkazuje na „mediálně známý příběh“ novinářky ze země původu žalobce, jež byla v roce 2019 se svým partnerem odsouzena k trestu odnětí svobody za to, že spolu měli nemanželský pohlavní styk. K udělení milosti oběma odsouzeným došlo v důsledku enormního zájmu médií a tlaku ochránců lidských práv, což v jeho případě nelze očekávat. V průběhu takového vyšetřování jsou podezřelí nuceni absolvovat lékařská vyšetření, která jsou prováděna necitlivým a ponižujícím způsobem, který hraničí s nelidským zacházením. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) vyplývá, že pokud informace o zemi původu opodstatňují nedůvěru vůči vnitrostátním orgánům, nelze po žadateli o mezinárodní ochranu požadovat, aby prostředky vnitrostátní ochrany vyčerpал. Žalobce se důvodně obával, že když se na orgány země původu obrátí, nebudou se jeho žádostí o ochranu zabývat a neposkytnou mu ji v adekvátní míře, neboť na něj budou nahlížet jako na společensky vyloučeného člověka, který se dopustil trestného činu.
5. Žalobce namítá, že uvedené skutečnosti nevzal žalovaný v potaz a neobstaral si dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Vycházel pouze z dokumentů vypovídajících o situaci v zemi původu pouze v obecné rovině, které se však nezabývaly otázkou trestnosti nemanželského pohlavního styku a jeho postihu, zacházení s obviněnými osobami, a nejsou tak způsobilé

objektivně vypovědět nic o přístupu tamějších státních orgánů. Žalovaný sám připustil, že v „oblasti zvykového práva“ nedochází k využívání státního aparátu a legislativy. Žalobce uznává, že se do uvedené situace dostal vědomým jednáním, avšak obava z újmy na zdraví a hrozba nebezpečí v zemi původu je skutečná.

Vyjádření žalovaného a replika žalobce

6. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhuje zamítnutí žaloby. Popírá oprávněnost žalobních námitek, přičemž odkazuje na obsah správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce neprokazuje, že by žalovaný porušil správní řád či zákon o azylu. Žalovaný zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byla obava z výhrůžek rodinných příslušníků bývalé přítelkyně, kteří mu měli vyhrožovat zabitím, a skutečnost, že se žalobci ČR líbí a chce zde budovat svoji budoucnost. Žalobní body jsou v pouze obecné rovině. Žalovaný vychází ze zásady individuálního posuzování žádostí, a ve svých úvahách je tak omezen sděleními žadatele, která následně hodnotí podle informací o zemi původu. Zařazení země původu žalobce na tento seznam znamená, že tato země splňuje uvedené podmínky pro označení bezpečnou. Žalovaný má tedy povinnost zkoumat tyto podmínky jednotlivě ve vztahu ke každé žádosti o mezinárodní ochranu. Pokud žadatel pochází z bezpečné země původu, předpokládá se, že mu v zemi původu nehrozí pronásledování ani vážná újma, přičemž tato domněnka je vyvratitelná. Žadatel tak má možnost prokázat, že v jeho případě by se uvedená domněnka uplatnit neměla. Musí prokázat, že právě jemu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než osobám v obdobném postavení. Označení určité země za bezpečnou zemi původu zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu. Žadatel musí nejen tvrdit skutečnosti z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, ale tato tvrzení prokázat, což se v případě žalobce nestalo. S ohledem na důvody, které žalobce v řízení uplatnil, bylo postačující, pokud žalovaný použil jako podklad zprávu o zemi původu, která zdůvodňuje zařazení země původu žalobce na seznam bezpečných zemí původu. Pokud by žalobce předložil důkazy, že v jeho případě za bezpečnou zemi původu považovat nelze, musel by žalovaný shromáždit dostatečné informace, na jejichž základě by hodnotil relevanci těchto důkazů a tvrzení žalobce ve vztahu k jednotlivým důvodům pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce žádný takový důkaz nepředložil. Žalobce neprokázal, že by neměl k dispozici účinné prostředky vnitrostátní ochrany, přičemž v případě bezpečné země původu platí presumpce dostupnosti vnitřní ochrany. Možnost využití vnitrostátních právních prostředků ochrany představuje jedno z kritérií pro posouzení země původu jako bezpečné. Země původu žalobce ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách. Obecné konstatování žalobce nestačí jako důkaz, že v jeho případě by vnitřní ochrana dostupná nebyla. Žalovaný na základě informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv a výpovědí žalobce dospěl k závěru, že v případě žalobce lze zemi jeho původu považovat za bezpečnou. Hlavní odpovědnost za prokázání opaku ležela na něm. Je povinností žalobce tvrdit a prokázat azylově relevantní skutečnosti. Hlavní odpovědnost za prokázání nedodržování mezinárodních závazků a porušování práv občanů leží na žadatelích, přičemž požadavkům pro unesení důkazního břemene a břemene tvrzení žalobce nedostál. Žalovaný dále upozorňuje na rozpory mezi výpověďmi žalobce ohledně toho, zda a jak se snažil svoji situaci ve vlasti vyřešit. Při poskytnutí údajů k žádosti totiž tvrdil, že se s rodiči snažili nastalý

konflikt urovnat, ale dívčina rodina nic řešit nechtěla, zatímco při pohovoru uvedl, že kvůli obavě ze členů dívčiny rodiny nic nepodnikl, a na snahu o vyřešení sporu za pomoci svých rodičů si vzpomněl až po připomenutí žalovaným. O napadení dívčíným strýcem žalobce hovořil až při pohovoru, ačkoliv šlo o nejvážnější incident z celého jeho azylového příběhu, zatímco při poskytnutí údajů ke své žádosti původně tvrdil pouze to, že mu dívčín otec a sourozenci vyhrožovali smrtí. Záměna osob a další gradace příběhu snižují věrohodnost jeho tvrzení. Za pouhé domněnky v rozporu se shromážděnými informacemi je nutno označit tvrzení, že i kdyby jej dívčini příbuzní zabili, vyvázli by bez trestu. Nebezpečí nadsazuje i tvrzeními o místním a zahraničním přesahu tohoto nebezpečí a o dalších možnostech mstící se rodiny, včetně obavy z přeplacení jeho vlastního advokáta. Neochotu obrátit se na orgány země původu anebo se v jejím rámci přestěhovat na jiné místo zdůvodnil ničím nepodloženými domněnkami. Žalovaný dospěl k závěru, že ačkoliv existují určité pochybnosti ohledně příběhu žalobce, nedosahují takové míry, aby jej žalovaný mohl považovat za zcela nevěrohodný, neboť pravdivost jeho tvrzení o výhrůžkách ze strany rodiny přítelkyně nelze zcela vyloučit. Z výpovědi žalobce nevyplývá, že by v zemi původu mohl pociťovat odůvodněný strach z pronásledování anebo že by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Původcem pronásledování či vážné újmy je zásadně veřejná moc, což v případě žalobce neplatí. Původcem pronásledování či vážné újmy může být soukromá osoba za předpokladu, že veřejná moc není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu. Ani to v případě žalobce nelze konstatovat. Žalobce neprokázal, že by mu orgány země jeho původu odmítly ochranu poskytnout či že by nebyly schopny ji poskytnout, přičemž se na ně vůbec neobrátil. To zdůvodnil tak, že pokud by to udělal, nebylo by to pro něho dobré, a že dívčina rodina je vlivná, ničeho by se nedosáhlo, a i kdyby jej zabili, vyvázli by bez trestu. Dal přednost odjezdu ze země původu, v níž neměl žádné problémy se státními nebo bezpečnostními orgány a nikdy nebyl trestně stíhán. Odcestoval z ní legálně, na svůj cestovní pas a leteckou přepravou a s plným vědomím úřadů. Neuvedl žádnou relevantní překážku, která by mu bránila, aby se na příslušné orgány obrátil. Žalobce tak neprokázal, že by zemi jeho původu v jeho případě nebylo možné považovat za bezpečnou. Žalobcem uváděné skutečnosti se jeví jako snaha žalobce legalizovat svůj pobyt na území. Žalovaný dále uvádí, že povinnost zjistit skutečný stav věci má pouze v rozsahu důvodů, které žalobce uvedl. Žalovaný musí umožnit žadateli o mezinárodní ochranu sdělit všechny okolnosti, které považuje za významné. Jako podklad rozhodování využil žádost, protokol o pohovoru a informace o zemi původu, o politické a bezpečnostní situaci v zemi a stavu dodržování lidských práv v zemi původu žalobce. Tyto informace jsou dostatečně aktuální, objektivní, z dohledatelných zdrojů a zahrnují celé spektrum tvrzeného příběhu. Značně obecné žalobní námitky vůči podkladům i napadenému rozhodnutí nejsou způsobilé zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí a vyznívají účelově. Azyl není univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím nebo surovým či hrubým jednáním postihujícím jednotlivce nebo skupiny obyvatel. Důvody pro jeho poskytnutí jsou zákonem přesně vymezeny. Mezinárodní ochranu formou azylu lze poskytnout pouze v případě, kdy žadatel vyčerpал dostupné prostředky ochrany v zemi původu. Žalobní námitky absolutně mění a převrací příběh přednesený žalobcem, jsou tvrzeními „autora“ žaloby, aniž by byly podloženy důkazy. Nemají potenciál vyvrátit správnost a zákonnost úvah žalovaného. To žalovaný považuje za účelové jednání ze strany žalobce, který nebyl nijak limitován ve výpovědích či v možnosti předkládat důkazy na jejich podporu, což neučinil. Žalobce pouze domýšlí krajní scénáře v případě návratu do země původu a snaží se podsunout své domněnky jako skutečnost, aniž by měly jakoukoli reálnou spojitost s jeho

příběhem. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem a podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl.

7. V **replíce** žalobce uvádí, že žádost o mezinárodní ochranu založil na skutečnosti, že mu v zemi původu hrozí vážná újma. Členové rodiny dívky, se kterou měl milostný poměr, jenž vyústil v neplánované těhotenství, mu vyhrožovali smrtí a došlo i k fyzickému napadení. Pochází z muslimské země, kde jsou uznávány odlišné kulturní a společenské hodnoty a nemanželský pohlavní styk je nepřipustný a zplození nemanželského potomka je považováno za stigma a pošpinění cti celé rodiny. V žádosti uvedl dostatečně konkrétní a relevantní skutečnosti a prokázal, že v jeho případě nelze zemi jeho původu považovat za bezpečnou. Žalovaný napadené rozhodnutí založil na neúplně zjištěném skutkovém stavu. Stěžejní body jeho příběhu zůstaly po celou dobu řízení konzistentní a nadále na nich trvá, ačkoliv se žalovaný snaží vzbudit dojem, že jeho příběh není „azylově“ relevantní.

Skutková zjištění vyplývající z obsahu správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 12. 7. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany.
9. Dne 17. 7. 2023 poskytl žalobce údaje k podané žádosti. Mimo jiné uvedl, že: (i) je státním příslušníkem Marockého království; (ii) je arabské národnosti; (iii) je schopen dorozumět se arabsky; (iv) je sunnitský muslim; (v) není členem politické strany či hnutí a nemá žádné politické přesvědčení; (vi) je svobodný; (vii) je zcela zdravý; (viii) nikdy nebyl trestně stíhán ani odsouzen. K důvodům žádosti uvedl následující: V zemi původu se seznámil s dívkou, se kterou měli vážný vztah. Dívka otěhotněla a dozvěděli se o tom její rodiče. Žalobce a jeho rodiče se to snažili „nějak vyřešit“, ale její rodina nic řešit nechtěla, protože porušili tradice a takový vztah je neakceptovatelný. Její otec a sourozenci mu vyhrožovali smrtí. O dívce od doby odjezdu nemá žádné zprávy, naposledy s ní byl v kontaktu asi před 2 měsíci.
10. Dne 26. 7. 2023 byl se žalobcem proveden pohovor. Z něj mimo jiné vyplývá, že žalobce ze země původu vycestoval, neboť se cítil v ohrožení života. Posledním impulzem byly výhrůžky od rodiny přítelkyně. Náhodou se setkal s jejím strýcem a ten mu vyhrožoval smrtí a sprostě mu nadával. Když jej strýc dívky poznal, zaútočil na něj a kolemjdoucí je museli odtrhnout. Žalobce měl podlitiny na oku a na zádech. Příbuzní přítelkyně jej hledali a vyhrožovali mu smrtí, o čemž se dozvěděl od přátel a sousedů. Žalobce se před nimi skrýval. Důvodem bylo to, že přivedl přítelkyni do jiného stavu. Do té doby o jejich vztahu nikdo nevěděl, tak žádné problémy neměl. Vztah trval více než rok, museli jej tajit, protože „u nich“ takový vztah nepřichází do úvahy. Jeho finanční možnosti nebyly na takové úrovni, aby založil rodinu. Poté, co mu přítelkyně oznámila, že čeká dítě, dostal velký strach. Nejprve nic neřešil, pak už přítelkyni zamykali doma, nikam ji nepustili a nemohli se vidět a všechny kontakty byly přerušeny. Když řekl své matce, že je přítelkyně těhotná, rozčílila se a řekla mu, že je hloupý. Vztah s rodiči se změnil. Kdyby se snažil kontaktovat rodinu přítelkyně, zabili by jej, a proto ze strachu nic nepodnikl. Přes známé se je snažili kontaktovat, ale její rodina to odmítla. Pošpinil čest její rodiny. Na úřady země původu se kvůli nebezpečí ze strany rodiny přítelkyně neobrátil a ani to nezkoušel. Pokud by to udělal, nebylo by to pro něj dobré. Její rodina je vlivná a ničeho by se nedosáhlo. Možnost obrátit se na úřady země původu se žádostí o pomoc či ochranu teoreticky existuje, ale když člověk ví, že by to nakonec dopadlo v jeho neprospěch, takovou možnost nevyužije. Bohatým a vlivným všechno projde. Pokud nedojde k vážnému zranění nebo smrti, policii to nezajímá.

I kdyby jej zabili, vyvázli by bez trestu. Přestěhovat se na jiné místo v rámci země původu by nepomohlo, protože přítelkyni už nikdy neuvidí a žil by pořád ve strachu, protože zcela jistě by jej zabili. Možná by to nějakou dobu trvalo, ale stejně by jej mohli najít. Proto viděl jako jedinou možnost odjet do jiné země. Cestu do Evropy hradil z prostředků svých, rodičů a přátel. Rodiče přítelkyně jsou bohatí a vlivní. V ČR se mu líbí a chce zde „budovat budoucnost“, žije zde málo Maročanů. Na podporu svých tvrzení žádné doklady nepředložil, s podklady pro rozhodnutí se neseznámil a vyjádřit se k nim nechtěl.

11. Pro posouzení situace v zemi původu jsou dále součástí správního spisu tyto dokumenty týkající se země původu žalobce zpracované žalovaným: (i) „*Maroko – Hodnocení Maroka jako bezpečné země původu*“ ze dne 5. 5. 2023; (ii) „*Maroko – Ministerstvo zahraničních věcí USA, 12. dubna 2022 – Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2021*“ ze dne 8. 3. 2023; (iii) „*Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti – Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí*“ ze dne 3. 11. 2022.
12. Napadeným rozhodnutím žalovaný žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. V jeho odůvodnění mimo jiné uvedl, že v zemi původu žalobce obecně a soustavně (jedná se o ojedinělé případy) nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě jiné vážné újmy z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Tuto zemi její občané neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu. Země původu žalobce ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv. Země původu žalobce je konstituční monarchií s parlamentním systémem, v němž má král rozsáhlé pravomoci. Parlamentní volby v roce 2021 byly mezinárodními pozorovateli hodnoceny vcelku kladně. Civilní orgány udržovaly kontrolu nad bezpečnostními silami. Země původu žalobce má odpovídající legislativu respektující požadavky ratifikovaných mezinárodních smluv o lidských právech. Zákon poskytuje právo na spravedlivý proces s právem na odvolání a předpokládá presumpci neviny. Po roce 2011 došlo ke zlepšení fungování bezpečnostních a soudních orgánů. Existují případy, kdy jsou žaloby týkající se porušování lidských práv neúspěšné kvůli nedostatečné nezávislosti soudů. Jednotlivci ale mají se žalobami týkajícími se porušování lidských práv přístup k civilním soudům. Existuje řada správních a soudních opravných prostředků, otázkou je jejich využívání podle „legislativy“, a to zejména u případů občanského soužití a v oblasti tradičního zvykového práva. Problémy v ochraně lidských práv jsou hlášeny z oblastí, které se žalobce netýkají (politicky citlivé případy, nedostatečná ochrana sexuálních menšin, složité postavení žen ve společnosti). Trest smrti sice existuje, avšak od roku 1993 není vykonáván. Země přistoupila k základním úmluvám v oblasti lidských práv. Vztahy s EU jsou klasifikovány jako pokročilé. V zemi působí řada organizací pro lidská práva, které provádějí vyšetřování případů týkajících se lidských práv a zveřejňují svá zjištění. Od roku 1990 bdí nad dodržováním lidských práv Národní rada pro lidská práva. Země původu žalobce tak splňuje kritéria pro zařazení mezi bezpečné země původu.
13. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný dále uvedl, že zemi původu žalobce lze považovat za bezpečnou. Upozornil na rozpory mezi výpověďmi žalobce ohledně toho, zda a jak se snažil svoji situaci vyřešit (srov. body 9 a 10 tohoto rozsudku). Záměna osob a další gradace příběhu snižují věrohodnost tvrzení žalobce. Pouhé domněnky jsou jeho tvrzení, že kdyby jej příbuzní dívky zabili, vyvázli by bez trestu. Neochotu obrátit se na orgány země původu nebo přestěhovat se na jiné místo v rámci země původu žalobce zdůvodnil ničím

nepodloženými domněnkami, které jsou v rozporu se shromážděnými informacemi. Břemeno tvrzení spočívá zcela na žadateli o mezinárodní ochranu, a je to tedy právě žalobce, kdo musí prokázat tvrzení o svém pronásledování či hrozící vážné újmě. Žalovaný dospěl k závěru, že ačkoliv existují určité pochybnosti ohledně žalobcova příběhu, nedosahují takové míry, aby jej mohl považovat za zcela nevěrohodný, neboť pravdivost jeho tvrzení nelze zcela vyloučit. Žalobce neprokázal, že v jeho případě není možné považovat zemi jeho původu za bezpečnou. Původcem pronásledování či vážné újmy je zásadně veřejná moc, což v případě žalobce neplatí. Takovým původcem může být i soukromá osoba, ale za předpokladu, že veřejná moc není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu. Žalobce však neprokázal, že by mu orgány země jeho původu odmítly ochranu poskytnout či že by nebyly schopny ji poskytnout. Na policii či jiné orgány se vůbec neobrátil, třebaže mu mělo být vyhrožováno smrtí. Zdůvodnil to tím, že by to pro něj nebylo dobré, že je rodina dívky vlivná a že kdyby jej zabili, vyvázli by bez trestu. Namísto řešení situace dal přednost odjezdu ze země původu. Nikdy tam neměl problémy se státními nebo bezpečnostními orgány a nebyl trestně stíhán. Odcestoval legálně na svůj vlastní cestovní pas a leteckou přepravou. Neuvedl tak žádnou relevantní překážku, která by mu bránila v tom, aby se obrátil na příslušné orgány země svého původu. Z toho nelze usuzovat, že by mu nebyly orgány země jeho původu schopny účinnou pomoc poskytnout. Nižší efektivita takové ochrany nečiní důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Ta může být poskytnuta teprve v případě, kdy mu byly odeprána ochrana země jeho původu nebo kdy tato ochrana nebyla ze strany příslušných orgánů poskytnuta v odpovídající míře.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
15. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
16. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu.
17. Podle § 32 odst. 9 věty první zákona o azylu při posuzování žaloby ve věci mezinárodní ochrany soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy; v tomto rozsahu není soud vázán žalobními body. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se pak neužije.
18. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, protože účastníci řízení s takovým postupem vyjádřili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Posouzení žaloby soudem

19. Žalobní body směřují proti posouzení země původu žalobce jako bezpečné země původu v konkrétním případě žalobce, a od toho se odvíjejí dílčí žalobní námitky.
20. Žaloba je důvodná.
21. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
22. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
23. Podle § 86 odst. 4 zákona o azylu stanoví ministerstvo vyhláškou seznam bezpečných zemí původu, bezpečných třetích zemí a evropských bezpečných třetích zemí; seznamy zemí stanovené vyhláškou ministerstvo přezkoumá nejméně jedenkrát v kalendářním roce.
24. Z uvedených zákonných ustanovení vyplývá, že zákon o azylu u zjevně nedůvodných žádostí počítá s konceptem tzv. bezpečné země původu (§ 16 odst. 2). Definici tohoto pojmu lze nalézt v citovaném § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žadatele pocházející z bezpečných zemí původu nelze pak bez dalšího považovat za osoby vyžadující ochranu. Podstatou tohoto konceptu je nezkoumání důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, ale toliko posouzení, zda daná země podmínky definice *bezpečné země původu* splňuje. Základem vnitrostátní úpravy je procedurální směrnice.
25. Podle odst. 40 věty druhé odůvodnění procedurální směrnice, pokud lze třetí zemi pokládat za bezpečnou zemi původu, měly by mít členské státy možnost označit ji za bezpečnou a vycházet z domněnky, že je pro daného žadatele bezpečná, pokud žadatel neprokáže opak.
26. V souladu s odst. 46 odůvodnění procedurální směrnice mohou členské státy bezpečnost země posuzovat případ od případu nebo označit země jako bezpečné přijetím seznamu těchto zemí.
27. V samotné procedurální směrnici se upozorňuje na to, že hodnocení, z něhož označení země původu jako bezpečné vychází, může ze své podstaty vzít v úvahu pouze všeobecnou občanskou, právní a politickou situaci v dané zemi a to, zda jsou původci pronásledování, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání v praxi postižitelní, jsou-li v této zemi shledáni odpovědnými (odst. 42 odůvodnění procedurální směrnice).
28. ČR využila možnosti neposuzovat bezpečnost země případ od případu, ale přijmout vnitrostátní seznam bezpečných zemí původu. Ten obsahuje vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „prováděcí vyhláška“). Podle § 2 bodu 15 prováděcí vyhlášky se považuje za bezpečnou zemi původu Maroko. Jelikož prováděcí vyhláška uvedenou zemi výslovně

označuje za bezpečnou zemi původu, nemusí žalovaný zásadně zkoumat naplnění jednotlivých znaků vymezených v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.

29. Maroko bylo do tohoto vnitrostátního seznamu bezpečných zemí původu zařazeno vyhláškou č. 68/2019 Sb. V odůvodnění k návrhu této vyhlášky (<https://apps.odok.cz/veklep>; č. j. předkladatele MV-120060-4/OBP-2018) se uvádí, že tento seznam byl rozšířen o další země (včetně Maroka) po vyhodnocení, které bylo provedeno na základě informací Ministerstva zahraničních věcí a informací z veřejně dostupných zdrojů, přičemž byla zjištěna a zhodnocena situace z hlediska uplatňování práva v rámci demokratického systému a obecné politické situace v jednotlivých zemích. Na základě toho pak předkladatel (žalovaný) v odůvodnění návrhu vyhlášky konstatoval, že v těchto zemích obecně a soustavně nedochází k pronásledování podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU nebo k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
30. V případě bezpečných zemí původu není však vyloučeno, aby v řízení o udělení mezinárodní ochrany konkrétní žadatel prokázal opak, tedy že v jeho případě podmínky stanovené § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu nejsou naplněny, a nelze tak zemi jeho původu považovat za bezpečnou zemi původu. Odstavec 42 odůvodnění procedurální směrnice k tomu uvádí, že *„je důležité, aby v případě, kdy žadatel prokáže, že v jeho konkrétní situaci existují oprávněné důvody nepokládat danou zemi za bezpečnou, nebylo označení této země jako bezpečné považováno v jeho případě za směrodatné.“*
31. Ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu upravuje oprávnění zamítnout žádost jako zjevně nedůvodnou, přichází-li žadatel ze státu, který je považován za bezpečnou zemi původu, pokud žadatel neprokáže, že v jeho individuálním případě zemi nelze považovat za bezpečnou. Pokud členský stát označí některou zemi za bezpečnou zemi původu, uplatní se vyvratitelná domněnka, že tato je pro daného žadatele o udělení mezinárodní ochrany bezpečná (srov. odst. 40 odůvodnění procedurální směrnice). Je pak na žadateli, aby prokázal, že v jeho případě zemi původu za bezpečnou považovat nelze, tedy že právě v jeho konkrétní situaci existují oprávněné důvody nepokládat danou zemi za bezpečnou (srov. odst. 40 odůvodnění procedurální směrnice). Pro takové prokázání musí předložit závažné důvody (srov. čl. 36 odst. 1 procedurální směrnice), kterými zpochybní pro svůj konkrétní případ existenci jednotlivých charakteristik bezpečné země původu podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Jen tak může dojít k vyvrácení uvedené domněnky, v důsledku čehož označení jeho země původu jako bezpečné pak již není směrodatné (srov. odst. 42 odůvodnění procedurální směrnice).
32. Z toho vyplývá, že charakteristickým znakem řízení o udělení mezinárodní ochrany v případě bezpečných zemí původu je zvýšení důkazního břemene a břemene tvrzení ve vztahu k žadatelům. Tím se situace, v níž je aplikován koncept bezpečné země původu, liší od obecných pravidel řízení o udělení mezinárodní ochrany. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí původu presumuje, leží hlavní odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích. Je pak povinností žadatele nejen tvrdit relevantní skutečnosti z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, ale zejména tato tvrzení prokázat. Podle rozsudku NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, platí, že *„žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko*

pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu [minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu] vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“

33. Z usnesení NSS ze dne 19. 2. 2020, č. j. 6 Azs 262/2019-35, dále vyplývá, že „[p]okud se stěžovatel ani nepokusil využít prostředky ochrany v zemi původu, nelze mu udělit mezinárodní ochranu jen na základě obecného tvrzení o jejich nefunkčnosti“. Tím spíše tento závěr bude platit v případě zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť z výše uvedeného plyne, že možnost využití vnitrostátních právních prostředků ochrany představuje jedno z kritérií pro posouzení státu jako bezpečné země původu.
34. Na tomto místě považuje soud za vhodné dále uvést, že posouzení země původu žalobce jako bezpečné v recentní judikatuře správních soudů obstálo (srov. např. usnesení NSS ze dne 23. 8. 2023, č. j. 7 Azs 178/2023-31). Vedle toho žalobce skutečně v předcházejícím řízení tížila břemena tvrzení a důkazní v tom směru, že v jeho případě zemi jeho původu nelze za bezpečnou považovat. Pravdou je rovněž to, že se žalobce nepokusil využít prostředky ochrany v zemi původu. Potud byly východiska a úvahy žalovaného v projednávané věci správné. Na druhou stranu judikatura správních soudů v nedávné době do určité míry zpřesnila podmínky, za nichž může být žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona o azylu.
35. Z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2021, č. j. 41 Az 58/2020-52, č. 4270/2022 Sb. NSS, vyplývá, že právo na účinný opravný prostředek podle čl. 46 procedurální směrnice a čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie vyžaduje, aby soud při přezkumu rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu měl možnost přezkoumat, zda příslušná země splňuje podmínky podle přílohy I procedurální směrnice a § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Z citovaného rozsudku dále plyne, že žalovaný může žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnout jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, pouze pokud informace o zemi zařazené na seznam bezpečných zemí původu, které jsou součástí správního spisu, dokládají, že tato země skutečně splňuje podmínky podle přílohy I procedurální směrnice a § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.
36. Na tyto závěry navázal rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2022, č. j. 10 Azs 161/2022-56. Z něj vyplývá, že žalovaný může zamítnout žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, pokud dodržel požadavky na pravidelnost přezkumu statusu bezpečné země původu podle čl. 37 odst. 2 procedurální směrnice ve spojení s § 86 odst. 4 zákona o azylu. Žalovaný musí přezkoumat bezpečnost země alespoň jednou za kalendářní rok a musí též soustavně sledovat situaci v bezpečné zemi původu a v případě náhlých či významných změn situace zvážit přehodnocení bezpečnosti. NSS dodal, že žalovaný může žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnout jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, pokud při označení bezpečné země původu vycházel též z čl. 37 odst. 3 procedurální směrnice. Pokud ze zdrojů tam uvedených plynou poznatky o tom, že konkrétní země není nebo nemusí být bezpečná, musí žalovaný případné označení země původu za bezpečnou důkladně vysvětlit.

37. Zdejší soud přitom dospěl v projednávané věci k závěru, že požadavkům formulovaným v rozsudcích Krajského soudu v Brně č. j. 41 Az 58/2020-52 a NSS č. j. 10 Azs 161/2022-56 napadené rozhodnutí nevyhovuje, neboť žalovaný dostatečně nevysvětlil, že zemi původu žalobce lze i v jeho případě považovat za bezpečnou a tento závěr nelze z podkladů napadeného rozhodnutí obsažených ve správním spise dostatečně ověřit.
38. Žalovaný na jednu stranu správně poukazuje na § 2 odst. 6 větu druhou zákona o azylu, podle které se původcem pronásledování nebo vážné újmy rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Pokud jsou původci pronásledování soukromé osoby, je však třeba považovat vnitrostátní ochranu za nedostatečnou, pokud stát není schopen nebo ochoten ochranu poskytnout. Ochrana, kterou právní systém země původu poskytuje, musí být účinná a žadatel k němu musí mít přístup (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008-101, č. 1806/2009 Sb. NSS).
39. V předcházejícím řízení zdůvodnil žalobce nedostatek snahy o hledání ochrany u orgánů země svého původu tím, že se bál rodiny přítelkyně, která je vlivná, a proto by se ničeho nedosáhlo. Uvedl též: *„Pokud bych to udělal, nebylo by to pro mě dobré.“* V dokumentu *„Maroko – Hodnocení Maroka jako bezpečné země původu“*, který je součástí správního spisu, se uvádí: *„Porušování lidských práv zůstává problémem, přetrvává např. protiprávní činnost bezpečnostních složek, nedodržování práv v trestním řízení či nepřiměřená délka soudních sporů. Nedostatečná zůstává i ochrana sexuálních menšin, neboť trestní zákoník kriminalizuje sex osob stejného pohlaví.“* Zde citovaný dokument odkazuje na *„Výroční zprávu 2023 – Maroko a Západní Sahara“* organizace Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/world-report/2023/country-chapters/morocco-and-western-sahara>), z níž pak plyne, že mimomanželský konsenzuální pohlavní styk mezi dospělými se trestá odnětím svobody až na 1 rok nebo že přeživší ženy se v případě znásilnění při podání trestního oznámení samy vystavují nebezpečí trestního stíhání za pohlavní styk mimo manželství. Žalobce přitom v žalobě mimo jiné uvádí, že mimomanželský pohlavní styk je v zemi jeho původu společensky neakceptovatelný a že pokud by se obrátil na orgány země původu, doznal by se ke spáchání trestného činu, mohla by mu hrozit perzekuce a stejnému nebezpečí by vystavil i svou přítelkyni. Ačkoliv v předcházejícím řízení žalobce tyto důvody explicitně neuvedl, považuje soud tato tvrzení za přípustitelné rozvedení jeho obav sdělených během pohovoru (*„nebylo by to pro mě dobré“*), navíc k této žalobcově argumentaci musel přihlédnout i s ohledem na čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice.
40. Podle rozsudku Soudního dvora EU ze dne 4. 10. 2018, *Ahmedbekova*, C-652/16, je totiž soud rozhodující o opravném prostředku v zásadě povinen posoudit důvody poskytnutí mezinárodní ochrany nebo skutkové okolnosti, které nastaly před podáním žádosti o mezinárodní ochranu, avšak byly uplatněny poprvé až v řízení o opravném prostředku. Nové důvody nebo skutečnosti nemusí posoudit, pokud byly uplatněny *v pozdní fázi řízení*. V projednávané věci proto soud podle čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice musel k důvodům nevyhledání ochrany u orgánů země původu přihlédnout, přestože je žalobce uvedl až v žalobě, neboť v takovém případě nebyly uplatněny *v pozdní fázi řízení* (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 7. 2022, č. j. 48 Az 18/2021-41). Možnost posoudit tato tvrzení měl žalovaný ve vyjádření k žalobě.

41. Za stavu skutkových zjištění, která žalovaný učinil, tak nelze (prozatím) učinit závěr, že je po žalobci skutečně možné spravedlivě požadovat, aby se obrátil na orgány země svého původu. Žalovaný se totiž s ohledem na „příběh žalobce“ a informace o zemi jeho původu obsažené ve správním spise dostatečně nezabýval otázkou, zda vnitrostátní ochrana byla účinná a pro něj dostupná. Jestliže by totiž orgánům země původu sdělil důvody, pro které mu (podle něj) hrozí nebezpečí ze strany rodiny jeho přítelkyně, mohl by se tím skutečně doznat k porušení společenských konvencí, a dokonce ke spáchání trestného činu. Není tak jasné, zdali by tyto orgány byly ochotny mu ochranu poskytnout nebo zdali by poskytnutí této ochrany nebylo pouze iluzorní. Do obdobné situace by pak přivedl svou přítelkyni. Z napadeného rozhodnutí by tak mělo vyplývat, zdali za daných skutkových okolností lze s ohledem na informace o zemi původu žalobce po něm nadále spravedlivě požadovat, aby vyhledal ochranu u orgánů země svého původu.
42. Z toho pak plyne, že v tuto chvíli nelze učinit jednoznačný závěr, že (nadále) země původu žalobce splňuje *v jeho případě* podmínky pro označení za bezpečnou zemi původu ve smyslu přílohy I procedurální směrnice a § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Výše uvedené informace vyplývající z podkladů obsažených ve správním spise totiž vyvolávají pochybnosti o tom, zda v případě žalobce lze zemi jeho původu za bezpečnou považovat.
43. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí neobsahuje odůvodnění, proč lze i přes výše uvedené nedostatky vycházet z domněnky, že orgány země původu žalobce jsou schopny a ochotny odpovídajícím způsobem mu zajistit ochranu, a tím zemi původu žalobce rovněž v jeho případě považovat za bezpečnou zemi původu.
44. Jen pro úplnost považuje soud za vhodné doplnit, že výše uvedené závěry nepovažuje za rozporné s těmi, ke kterým dospěl v rozsudku ze dne 26. 9. 2023, č. j. 45 A 5/2023-27, kterým zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného o nepovolení vstupu na území ČR, přičemž zjevná nedůvodnost žádosti o mezinárodní ochranu byla jedním (byť spíše podpurným) argumentem pro závěr o nedůvodnosti žaloby. V citovaném rozsudku soud předně uvedl, že nepředjímá výsledek řízení v nyní projednávané věci a že nehodnotí přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ani případné vady, které mohly jeho vydání předcházet. Vedle toho představoval jeden z nosných rozhodovacích důvodů v rámci této části argumentace závěr o účelovosti žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu. Soud však v nyní projednávané věci shledal právě existenci kvalifikovaných vad řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí (nepřezkoumatelnost a nedostatky skutkových zjištění). Skutečnost, zda žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany tzv. „účelově“, či nikoliv, pak nepovažuje pro nyní projednávanou věc za rozhodnou. NSS v rozsudku ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 Azs 27/2019-52, uvedl, že „[č]as podání žádosti by tedy stěžovateli neměl být sám o sobě k tíži a správní orgán žádost nemůže a priori posuzovat jako účelovou ‚k legalizaci pobytu‘. Zvláště k ní nesmí přistupovat jinak než k žádostem, které nepovažuje za ‚účelové‘. Vždyť žádosti o azyl mají kromě funkce ochranné obecně za účel umožnit cizinci legální pobyt na území; mezinárodní ochranu lze z azylově relevantních důvodů poskytnout i žadateli, který žádost podal zcela zjevně ‚účelově‘“. Nadto případná „účelovost“ žádosti se vymyká rámci soudního přezkumu v projednávané věci, neboť na tomto závěru nebylo napadené rozhodnutí založeno. Svou relevancí mohla naopak mít při posouzení zákonnosti rozhodnutí o nepovolení vstupu na území.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. Ze shora uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí zrušil dílem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a dílem pro nedostatky skutkových zjištění [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
46. Soud pro nadbytečnost neprovedl dokazování v žalobě uváděnými články a zdroji, neboť jejich provedení by nemohlo ničeho na výše uvedených závěrech soudu změnit.
47. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalobci žádné prokazatelné náklady nevznikly.
48. Zástupce žalobce byl ustanoven na základě usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 18. 9. 2023, č. j. 48 Az 7/2023-31. Podle § 35 odst. 10 první věty s. ř. s. hotové výdaje ustanoveného zástupce a jeho odměnu za zastupování platí stát. Zástupci žalobce soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby, tj. repliku podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Za úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu soud odměnu nepřiznal. Žalobce podal ještě před ustanovením zástupce projednatelnou žalobu, ve které uvedl, že byla sepsána v rámci poskytování bezplatné právní pomoci. K návrhu na ustanovení konkrétního zástupce žalobce dodal, že později ustanovený zástupce je již seznámen s daným případem, což odpovídá informaci, kterou zná soud ze své činnosti, tedy že Advokátní kancelář Volopich, Tomšíček & spol., s.r.o., IČO: 02476649, poskytuje bezplatné právní poradenství žadatelům o mezinárodní ochranu na základě smlouvy se žalovaným. Z těchto důvodů má soud za to, že zástupci nenáleží ani odměna za přípravu a převzetí věci. Podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu činí odměna za jeden úkon právní služby 3 100 Kč. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu činí paušální náhrada hotových výdajů za jeden úkon právní služby 300 Kč. Společnost Advokátní kancelář Volopich, Tomšíček & spol., s.r.o., IČO: 02476649, jejímž prostřednictvím zástupce žalobce vykonává advokacii, je plátkyní daně z přidané hodnoty, a proto je součástí odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů též náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 3 400 Kč (714 Kč). Celkem tedy zástupci žalobce náleží 4 114 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. října 2023

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce